

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ,,

Ο ΣΑΜΜΥ ΛΗ ΚΑΙ Η ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

("Άρρε του 'Αμερικανού Δημοσιογράφου Δ. Μ. Μον τυχέμεν, γιά τά καθημερινά...Καλλιτεία του Χόλλυγουντ)

Σάμμι Λη έχει τὸ πὸ ἀχάριστο μὰ καὶ τὸ πὸ ἀξιολόγητο ἐπάγγελμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐνε ὁ ἀνδραποσ πὸν διαλέγει τις χορεύτριες γιά τὸ «στούντιο» τῆς «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγιερ». Μ' ἄλλα λόγια, εἶνε ἕνας πανίσχυρος Σουλτάνος πὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τ' ἄπειρα πλῆθη τῶν νεαρῶν «γκέρλς» τῆς μέλλουσας «βεντέτες» τοῦ κινηματογράφου!

Ὁ Σάμμι Λη λοιπὸν εἶνε ἡ πὸ δημοφιλῆς προσωπικότης τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ φωνή του εἶνε γλυκιὰ μ' ἁπαλοὺς τόνους, «μεταξωτῆ», ὅπως λένε στὴ γλώσσα τοῦ κινηματογράφου, μὰ γίνεται κ' ἀπότομη, αἰσθηρῆ, ἀγνώριστη ὅταν κόβει σὰν μαχαίρη κάθε διαμαρτυρία καὶ κάθε παράπονο. Ὁ Λη εἶνε μικροσομιο, ζωηρός, εὐάνθρωπος σὰν αἰώροφος, μ' ἔξιντα μάτια πὸν ἀστράφουν καὶ διακρίνουν ἀμέσως τὴν πὸ μικρὴ ἀτέλεια στὸ σῶμα καὶ στὸ πρόσωπο τῶν «γκέρλς».

Τὸ βασιλεῖο του εἶνε μὰ ἀτέραντη εὐδωσα στὸ «στούντιο» τῆς «Μέτρο» μ' ἀναρθῆτες σειρὲς ἀπὸ καθίσματα καὶ μὲ μὰ τεράστια μαρὴ ὀδὸν στὸ βάθος. Μπροστὰ ἀτ' αὐτὴ τὴν ὀδὸν καὶ λίγο ψηλά, ἀπὸ ἕνα εἶδος ἔξεδρας, περνάει κάθε ὑποψήφια χορεύτρια. Ἐνας δυνατὸς προβολεὺς φωτίζει ἐκτιφλωτικὰ τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ σῶμα της μ' ἔτσι δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ κρυφτῆ καμμιά ἀτέλεια ἢ καμμιά ἐπιδιόρθωσις... Ὁ Σάμμι Λη, θρονιασμένος σὲ μὲ πολυθρόνα, κερφώνει τὰ μάτια του ἀπάνω σὲ κάθε ὑποψήφια χορεύτρια, σκάνονται ἀπότομα, τρέχει κοντὰ της, τὴν κοιτάζει καλύτερα, ἀποσποχερῆ, ὅπως κάνουν οἱ ζωγράφοι πὸν κοιτάζουν τὸν πίνακά τους, γέρνει τὸ κεφάλι του δεξιὰ κ' ἀριστερὰ καὶ τέλος πέρνει γρήγορα τὴν ἀπόφασί του.

Κάθε φορὰ, πρὶν ἀρχίσῃ ἕνας τέτοιος ἀδυσώπητος ἔλεγχος, ὁ Σάμμι Λη μὲ τὴν «μεταξωτῆ» φωνή του ἀναγγέλλει στερεότυπα στὴν ὑποψήφια «κόρους-γκέρλς» :

— Ξερετέ το, Μερκέξ ἀπὸ σὰς θὰ παρακληθοῦν νὰ μείνουν... Ἡ ἄλλες, ἢ περισσότερες, πρέπει νὰ φύγετε... Σὰς παρακαλῶ ν' ἀποσφῆτε χωρὶς ἐρωτήσιες, χωρὶς διαμαρτυρίες καὶ χωρὶς παράπονα...

Ὁ Σάμμι Λη ἔπειτα κάθεται στὸ θρόνο του κ' ἀρχίζει ἀμέσως ἢ παρθέλασι τῶν ὑποψηφίων καλιόνων.

— Πηγαίνετε... πηγαίνετε... πηγαίνετε... μείνετε... μείνετε... πηγαίνετε... πηγαίνετε... Ἀρχίζει νὰ λέη γρήγορα μ' ἕνα τρόπο πὸν μπορεῖ νὰ φανῆ κάπως ἀπότομος καὶ πὸν ἀποστομῶνι ἀμέσως κάθε παράπονο.

Μὲ στιγμὴ στέκεται λίγο μπροστὰ σ' ἕνα λεπτοκαυμῶμένο καὶ δευλὸ κορίτσι μὲ φοβισμένα μάτια.

— Πόσων χρόνων εἶσατε ; Τὸ ρωτᾷ μὲ τὸν πὸ γλυκὸ τὸνο τῆς φωνῆς του.

Τὸ δευλὸ κορίτσι πὸν δὲν φαίνεται νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ δώδεκα χρόνων, τὸ ἀπαντᾷ τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί του : — Δεκαοχτὸ...

Ὁ Σάμμι Λη διατάζει μὲ στιγμὴ. Τὸ δευλὸ κορίτσι τὸν κοιτάζει μὲ βοιωρομῆνα μάτια, ἔτοιμο νὰ ξεσπάσῃ σ' ἀναρθῆτικὰ.

— Ἐνε ἐδὼ πέρα ἢ μπῆτέρα σας ; Τὸ ξαναρωτᾷ.

Τὸ δευλὸ κορίτσι κοινοῖα καταρατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ δείχνει μὰ γυναικα ἀνάμεσα σὰς ἄλλες ὑποψήφιες χορεύτριες πὸν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀκόμη νῆα πωρ' ὄλο τὸν κινηματογραφικὸ βῆματό της...

Λίγο πὸν πέρα στέκεται μὲ ἄλλη νέα, ὑπερβολικὰ λεπτὴ, κ' ὄχι καὶ τόσο κατάλληλῃ γιά χορεύτρια. Τῆ στιγμὴ πὸν τὸ ὄμφ φῶς τοῦ «σποτλάιτ» πέφτει ἀπότομα στὸ πρόσωπό της, ἢ λεπτὴ νέα γλοκαῖζει καὶ μὲ μὲ μὲ ἀκούει τὸ «πηγαίνετε...» τοῦ Σάμμι Λη, ξεσπάει σὲ κλάμματα.

— Σταθῆτε μὲ στιγμὴ... Μήπως πεινάτε ; Τῆ ρωτᾷ ὁ Λη πὸν ἔχει μεγάλη πείρα, πείρα εἰκοσι χρόνων ἀτ' αὐτὰ τὰ δράματα τῶν ὑποψηφίων εἰστέφρων.

— Δὲν κλαίω γιά μένα... κλαίω γιά τὸ παιδί μου ! Τοῦ ἀπαντᾷ ἢ λεπτὴ νέα πὸν δὲν κάνει γιά χορεύτρια.

Ὁ Σάμμι Λη γέρνει τότε καὶ λέει σ' ἕνα βοηθὸ του : — Φωνίστε γ' αὐτὴν... Κ' ἔπειτα ξαναρχίζει μονότονα τὸ ἀδυσώπητο διάλεγμα του. — Πηγαίνετε... πηγαίνετε... πηγαίνετε... μείνετε... πηγαίνετε... μείνετε... πηγαίνετε... *

Ἀπὸ πενήντα γυναῖκες πὸν πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὴ μαρὴ ὀδὸν, κρατήθηκαν μονάχα ἔπτα. Ἔρχονται ἄλλες πενήντα τώρα, κάθε εἶδος, κάθε ἀναστηματος, κάθε ἡλικίας, κάθε ὀμορφιάς... Ἡ περισσότερες φορὸν ἕνα μαγιὸ τοῦ μπάνου. Ἡ ἄλλες εἶνε ντυμένες μ' ἕνα μικροκαυτὸ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ ὄραμα πὸν δείχνει σχεδὸν ὄλογο μνο τὸ σῶμα τους. Ὁ Σάμμι Λη τοὺς οἶχνει μὲ γρήγορη ματιὰ κ' ἀρχίζει πάλι νὰ τῆς ξεδιαλέγη.

— Δὲν ἰσάχνει πὸν δόσολο, πὸ ἀχάριστο, πὸ ἀπάσιο ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸ δευλὸ μου... Μοῦ ἐξομολογεῖται ὁ Σάμμι Λη, ὅταν τελειώσει τὴν ἐπιθεώρησι 500 περίπου ὑποψηφίων «κόρους-γκέρλς». «Ὅλες αὐτῆς ἢ γυναῖκες θέλουν νὰ δουλέουν, ἀλλοῖως δὲν ἔρχοντοσαν ἐδῶ περὰ... Γ' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς λέω νὰ φύγουν ὅσο μποροῦν πὸν γρήγορα. Προσπαθῶ, βέλεις, μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴ τῆς κάνω νὰ περιμῶνι μὲ ἀγωνία... »

Ἐπρὸτα κοιτάζω τὸ πρόσωπό τους, γιά νὰ δῶ ἀν κάνουν γιά «κόρους-γκέρλς». Ἐπειτα κοιτάζω προσεχτικὰ τὰ πόδια τους. Τὰ πόδια τους πρέπει νὰ εἶνε πλαστικὰ, τέλεια γιά νὰ δίνουν μὲ συμμετρικὴ ἐμφάνισι στὸ σύνολο. Τὰ «κόρους-γκέρλς» πρέπει νὰ εἶνε μικρὰ στὰ χροῖνα καὶ νὰ ἔχουν κάποια προσωπικότητα πὸν θὰ τὰ κάνει νὰ ξεχωρίσουν γρήγορα ἀπὸ τὸ ἀνόνημο πλῆθος. Αὐτὰ τὰ κορίτσια τότε ἔχουν πολλῆς ἐλπίδες νὰ πάνε μπροστὰ καὶ νὰ γίνουν μὰ ἡμέρα «εἰστέρες». Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι δὲν ζητῶ νὰ βρῶ τὴν ἰδανικὴ ὀμορφιά... Ἐνα γυναικεῖο σῶμα γιά νὰ εἶνε ὄρασι πρέπει νὰ ἔχη τὰ ἔξῃς προτερήματα :

- » Λεπτοκοῖ σκελετὸ — Ἀρμονικῆς καμπύλης — Στῆθος ἀνεπτυγμένῳ — Πλατεία λεκάνη — Πλούσια μαλλιά — Λεπτὸ δέμα
- » Στρογγυλὸ κρανίον — Μικρὸ πρόσωπο — Μεγάλες κόγχες τῶν ματιῶν — Ἐπτά καὶ τοξοειδῆ φρύδια — Λεπτὸ καὶ μικρὸ στήθον — Στρογγυλὸ λαμὸ — Λεπτοκοῖ καρπὸς τοῦ χερσιῦ — Λεπτὸ χεῖρ μὲ λίγο μακρὸν τὸν δείχτη — Στρογγυλοὺς ὄμοις — Λεπτῆς καὶ ἴσες κλειδώσεις — Θώρακα πὸν στενὸ ἀπὸ τὸν ἀνδρικό — Λεπτὴ μέση — Γοφοὺς στρογγυλοὺς — Στρογγυλοὺς μηρούς — Στρογγυλὴ κνήμη — Πόδι λεπτὸ καὶ λεπτὰ μακρὰ δάχτυλα καὶ τέλος : πλατεῖς μπροστινοὺς κοτύρες στὸ σῶμα.
- » Ἐνα σῶμα μ' αὐτὰ ὄλα τὰ προτερήματα θεωρεῖται ὡς ἰδανικὸ. Μὰ πόσες γυναῖκες ἔχουν ἕνα τέτοιο σῶμα ; Σπάνια θὰ συναντήσῃ μερικῆς ἀτ' αὐτῆς ἔχουν τὰ μὲσά μόνο ἀπὸ τὰ προτερήματα πὸν σὰς ἀνέφερα. Ἀπὸ τὰ πὸν διομορα «κόρους-γκέρλς» πὸν ἔβιναν «εἰστέρες» τοῦ κινηματογράφου, εἶνε ἢ Μάτζ' Ἡβανς, ἢ Οἶνα Μέρκελ καὶ ἢ Φλορίν Μάκ Κίννεϊ. Ἡ Μάτζ' Ἡβανς ἔχει τὸ πὸν ἐξοραστικὸ πρόσωπο καὶ τὰ πὸν πλαστικὰ πόδια ἀπὸ τῆς τρεῖς. Ἡ Οἶνα Μέρκελ ἔχει ἀρμονικὸ σῶμα, ἔξιντα μάτια καὶ μεγάλη προσωπικότητα. Ἡ Φλορίν Μάκ Κίννεϊ, ἢ τελευταία εἰνοσημῆ μου, εἶνε μὲ χαριτωμένη καὶ δρασερὴ νέα, μ' ἕνα λιγερὸ σῶμα, πὸν προξενεῖ κατάλληλῃ καὶ μὲ μὲ μὲ παρθερικὴ δαυλα πὸν χαρακτηρίζει δλες τῆς ἀδῶς κ' ἄπειρες Ἀμερικανίδες. Κ' ὅπως ξερετέ τώρα, ὄχι μὲν ξεχωρίσαν γρήγορα κ' ἢ τρεῖς τους ἀπὸ τῆς συναδέλφους τους, ἀλλὰ καὶ δὲν ἄρρησαν νὰ γίνουν «εἰστέρες»...

Ἡ Μάτζ' Ἡβανς, ἢ Οἶνα Μέρκελ καὶ ἢ Φλορίν Μάκ Κίννεϊ

Ὁ Σάμμι Λη, ὕστερα ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ διάλειμμα, ἀρχίζει πάλι τὴν ἐπιθεώρησι τῶν ὑποψηφίων «κόρους-γκέρλς». Ἐχει νὰ ἔξιντα σὴ 1500 ! Ἀπὸ αὐτῆς τῆς νεαρῆς γυναῖκες, μὲ στίς δέκα φαντάζεται τὸν ἑαυτὸ της καινούργια Τζῶαν Κάρλοου. Ἄλλοτε εἶχαν μαλλιά χροῖματος «κῆλοῦ». Τώρα δλες τους μωμονται τὸν μέγαν «εἰστέρας» καὶ βάφουν τὰ μαλλιά τους πὸν ξανθὰ μὲ ἀποχρώσεις πλατίνας. Ὁ Σάμμι Λη στέκεται μὲ στιγμὴ μπροστὰ σὲ μὲ ὑποψήφια,

***

1 Μαρτίου.—Είμαι δεκαοχτώ ετών. Δεν είμαι βέβαια εξαιρετικά όμορφη, έχω όμως άρκετη χάρι και λεπτότητα για ν' αρέσω σε πολλούς. Μά μου λείπει εκείνο το κάτι, το ξεχωριστό θέλημα, που χορηγείται και σαγηνεύει και ένθουσιάζει τους άνδρες. Γι' αυτό αρέσω κυρίως σ' όσους δεν είναι απογοητωμένοι να παντρευτούν.

—Αχ ! Είναι ανάγκη να διορθώσω αυτή τη μειονετικότητα μου. Αλλά με ποιά τρόπο ; Μήπως πρέπει να ζωντήσω τη...μήτη μου ; Να ξυρξώ με φουδία μου ; Να χορηγήω τοαυθίνα ; Δεν ξέρω... Δεν ξέρω. Πάντως, πρέπει να διορθωθώ το πράγμα, να γίνω πού έξεντρική ίσως, για να χορηγώ και να ένθουσιάζω τους άνδρες...

6 Μαρτίου.—Χθές, στον πρώτο χορό των Μπαζάρ, όταν μπήκε το μικρό εκείνο τέρας, ή δεσποινίς Μπέλ, άκουσα να φλυρτζούν με θανάσιμo :

—Η άρραβωνιασμένη !..

Όλον ή προσοχή έπεσε άμέσως επάνω στην Μπέλ. Μά είναι να γελιά κανείς. Την έκότταξαν διαρκώς, έπρόσεχαν τον τρόπο με τον οποίο έφανετο στον άρραβωνιαστικό της, την είχαν περιρικλώσει, την κοιλώκευαν και την περιποιόντουσαν. Θεέ μου ! Το μικρό εκείνο τέρας πλε γίνεη ή βασίλισσα της βραδείας... Κι' όμως, έχω ήμια άπειρος πού ώματώσει απ' την Μπέλ... Έπρόσεξα ότι όλοι οι νέοι — και προ πάντων ο Μπαζάρ — την περιποιόντουσαν με κάθε τρόπο και την άνιγκάλαν να φλυαρή, για ν' άκούνη τη φωνή της. Έπρόσεξα άκόμη ότι όλοι οι νέοι, πού είναι απογοητωμένοι να παντρευτούν, άπεριζόντο υπερβολικά οικειότητα άνάτην της, για να κάνουν τον άρραβωνιαστικό της να ηηλεύη, και ότι έδοκίμαζαν μιά άπειρη ευτυχία, όταν εκείνος έξεδηλώνε τη ζήλεια του. Όταν όμως οι άρραβωνιασμένοι φανόντουσαν ευτυχεις από τον έρωτά τους, οι άλλοι έστενοχωρούντο και «έζαναν μουτρα».

Για ποιά λόγο, λοιπόν, περιτριγυρίζαν με τέτοια συγκίνησι το μικρό εκείνο τέρας, πού, όσο ήταν άκόμα έλεύθερο, κανείς δεν το λογάριζε, κανείς δεν το είχε προσέξει ; Ίσως τά αιώνα θέλημα, πού περιρικλεί κάθε ξένη ιδιοκτησία, κάθε πράγμα άπηχορευμένο, ίσως ή έποβολή, να ήταν ή αίτια αυτής της άπότομης μεταβολής της κοινής γνώμης. Δεν προσπαθώ να κάμω ψυχολογικές παρατηρήσεις. Όστόσο, όμως, έσχημάτισα την πεποίθησι, ότι για να βρω το σύμψλο πού θέλω, πρέπει να έχω προηγουμένως έναν ολοονόητοτε άρραβωνιαστικό.

8 Μαρτίου.—Το σχέδιο της ενεργείας μου καταρτίζεται λαμπρά. Μου χρειάζεται άνυπερθέτως ένας άρραβωνιαστικός... Όχι, βέβαια, ένας άληθινός άρραβωνιαστικός, αλλά ένας ψεύτικος, ένας εικονικός, ο οποίος θα με βοηθήσει να βρω και να πάρω τον άληθινόν, πού μ' αρέσει — τον νέο Μπαζάρ έξαρνα. Μόλις ο κ. Μπαζάρ έχαμη το δόλωμα, τελειώνει κι' ο προσομοίος του εικονικού άρραβωνιαστικού μου. Παραχωρεί τότε στον ευτυχί άντιζήλο τη θέσι του και την γλυκεριά αταπάτη ότι μπόρεσε τάχα να βγάλη απ' τη μέση έναν άληθινό άρραβωνιαστικό...

Μά πού θα βρω το νέο, πού θα θέληση να μείνη πιστός στη συνωμοσία μου και να παίξη έναν τέτοιο άχαρο ρόλο ;... Α ! σκέφτηκα ! Ο Έξάδελφός μου ο Παύλος. Αιτός πού σπουδάζει στη στρατιωτική σχολή του Φοντενευαλιό. Δεν είναι έλεύθερος παρά κάθε Σάββατο. Γι' αυτό δεν θα μου είναι και πολύ ένθολητικός. Έπειτα είναι μικρότερός μου κατά ένα χρόνο, έξαιρετικά όμορπός και πολύ δξήθιμος, ώστε να μη σμικφωρούν οι χαρακτήρες μας.

κάπως υπερβολικά ζωσηή.

—Μά πού φαίνεται ότι σάς έχω ξαναδή, της λέει.
—Μάλιστα ! Του άπαντήσι εκείνη. Παραονιάστηκα μπροστά σας σήμερα το πρωί, μά δεν σάς άρεσε το χρώμα των μαλλιών μου... Τη έβαψα λοιπόν με άλλο χρώμα και ξαναγύρισα...

Και ή παρτίλασις των ύπομηρίων συνεχίζεται.
Μιά μικρή ξανθεία κοίλια, βαμμένη υπερβολικά, κάνει μιά άκροβατική τοίχη, τη στιγμή πού περνάει μπροστά απ' τον Σάμιου Λή.

—Πηγαίνετε... έξωκολληθεί έκείνος, χωρίς να δώση καμιά προσοχή στην άκροβάτιδα.

—Ανάμεσα στις 2.000 πού είδα σήμερα, μου λέει τέλος ο Σάμιου Λή, μόνο 70 θα ξαναγύρισουν για να κάνουν μιά δοκιμή μπροστά στο κινηματογραφικό μηχάνημα... Αν καταφέρω τώρα να διαλέξω 12 απ' αυτές τις 70, θα πώ ότι δεν πήγε ή ημέρα μου χαμένη, γιατί δεν φτάνει μόνο να είναι ώμορφες, πρέπει να έχουν και φωτογένεια...

Κι' ο Σάμιου Λή φεύγει απ' το σκοπόντιω ζαλισμένος άκόμη από το διάλεγμα των 2.000...καλλονών !

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒ

(Από το ήμερλέγις μιάς νέας)

μον ! Θα παίξης το ρόλο του άρραβωνιαστικού, έτσι σ' άστειν, για να κινήσι τους άλλους να με προσέξουν.

Και του έξήγησα τη σκέψη μου, τελειώνοντας με αυτά τα λόγια :

—Αυτό μοιάζει, ξέρεις, με το φάρμακο που κάνουν στη Σκωτία. Δένουν για δόλωμα στην άκρη του άγκιστριού ένα φάρμακο από τενεκέ και το ρίχνουν στη θάλασσα. Ένα μεγάλο ψάρι τότε θα πάη να χάμη το ψεύτικο φάρμακο. Τραβούν έπειτα το άγκιστρο, βγάζουν το ψεύτικο φάρμακο και τραπούν το άληθινό. Λοιπόν, κι' έσυ θα μου χρησιμοποιήσι για δόλωμα — άρραβωνιαστικός από...τενεκέ !..

—Το σχέδιό σου δεν είναι κακό, μου άπάντησε. Μά έχω δεν ξέρω να χορηγώ κι' ένας άρραβωνιαστικός πρέπει να ξέρη να χορηγή.

—Μη φοβάσαι, θα σε βοηθήσω έχω. Θα σε περιβάλω με γλυκές περιποιήσεις. Στο κάτω — κάτω θα σε μάθω και χορό... Θα ίδης...

Ο Παυλάκης σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα είπε χαμρά :

—Άγαπήτη μου έξαδέλφη, τραλλάβηρες ; Ξέρεις ότι είμαι ένας στρατιωτικός κι' είναι ντροπή για μένα να διαλύσω έναν άρραβώνα κατά τρόπο έξευτελιστικό, άφοσ παίξω έναν τόσο κομικό ρόλο ;

—Είσαι λοιπόν τόσο δειλός και φρόνιμος, σ' αυτή την ηλικία ;

—Έγώ είμαι πού τραλλάς απ' όσους τους τραλλάς... Μά ξέρεις... Η περιπέτεια είναι μέσo στο αίμα μου. Αλλά, άν—ο μη γένοιο—δεν χάμη κανένας το δόλωμα και...μείνω για πάντα πισωμένος στο άγκιστρο ;

Προσπαθούσε να μου ξεπύνη, αλλά τον είχα πιά κλονίσει και δεν άρχισε να θριαμβεύση ή δική μου θέλησις.

Το άπόγευμα κούλας ο έξαδέλφός μου ζήτησε έπιστημής το χέρι μου απ' τους γονείς μου. Στο σπίτι μου έπεσε ξαφνικά, σαν ώραίο πορτογνήμα, ή εγχείρησις αυτή έκλήξης. Άρραβωνιάσθη !.. Η μητέρα μου διασάλευσε το ειχαρίστο γεγονός δεξιά κι' άριστερα.

17 Μαρτίου.—Χθές Σάββατο, δεύτερος χορός στο σπίτι των Μπαζάρ. Θεέ μου, τί θριαμβευτική βραδεία ήταν εκείνη ; Δέχτηκα μύριες κολακευτικές περιποιήσεις, μύριες ευχές... Και πριν άρχισι άκόμα το πρώτο βάλς, ο νέος Άλφρέδος Μπαζάρ—αχ ! να, αυτό τό...χορηγικό λαμπρά—με προσκάλεσε να χορεύω μαζί του. Έγώ του έδειξα δεξιά τον Παύλο έμου.

—Ζήτηστε με από τον άρραβωνιαστικό μου... το είπα.

Ο Παύλος έπιαξε θαυμάσια το ρόλο του. Φάνηκε στην άρχη ότι δυσκολεύεται να μου έπιτρέψη, μά κατόπι ένθωφώρησε.

Ο Μπαζάρ με τραβήξε με άσπνήθητη όρημ στο στρόβιλο του χορού και σαν ανθεωμένος, τραβήμας από συγκίνησι, μου είπε :

—Λοιπόν, είναι απογοητωμένο ; Είσατε πράγματι ή άρραβωνιαστική του έξαδέλφη σας ;

—Ηταν ή θέλησις όλης της οικογενείας μου, του άπάντησα. Αιτός άνυστέναξε και λίγο έλειψε να κλάψη.

24 Μαρτίου.—Τρίτος χορός στο Μπαζάρ. Το φτωχό παιδί !.. Υποφέρει φορητά. «Ταμπάκι» διαρκώς το δόλωμα, ή μίληση στον πατέρα μου, είμαι βέβαιη. Ο Παύλος δεν έχει πια άνάχη βοηθείας. Έκτελει μόνος τον θαυμάσιο το μέρος του. Χορεύει διαρκώς βάλς μαζί μου και με σαγγει σαν τραλλάς.

31 Μαρτίου.—Μπούν ! Ο Μπαζάρ με ζήτησε. Κι' έχω έξουκολήθηκα ότι τον άγαπώ τραλλά ! Η μαιά έμεινε με το στόμα άνοιχτό, ο μπαμπάς έθύκωσε. Για να τους καθηνώχασα, τους είπα ότι ο Παύλος σμικφώνει μαζί μου. Πήγα μάλιστα και τον βάρνα.

—Χρυσέ μου ξαδερφούλη, του φώναξα χαμρά, και κρησάτημα στο λαμό του. Σ' ειχαρίστá ! Σ' ειχαρίστá πολύ... Χάρη σ' έμένα άπό κήσθησι ότι έβιθώμωσα... Να σε φιλήσω, ξαδερφούλη μου !..

Και τούδωσα δυό γρήγορα σκασιτά φιλιá στα μάγουλα.

Και ύστερα, κρατώντας τον από τους ώμους, του πρόδωσα :

—Τώρα σου ξαναδίνω την έλευθερία σου. Άιντε, γυά σου !.. Έκείνος με κίτταξε με μιά θυμωμένο και μου φώναξε :

—Δέν έννοω να άποχωρήσω... Είσατε δική μου. Σ' άγαπά !.. Σ' άγαπά !.. Καταλοβαίνεις ;

1 Απριλίου.—Δέν ξέρω τί να κάμω πια... Ο πατέρας βλαστημάει έκεί πού ταμπάριζα... Η μητέρα κλάει. Ο Μπαζάρ στενάζει... Ο Παύλος λέει πός δεν θα άποχωρήση ποτέ... ποτέ !..

—Αχ !. Θεέ μου... Είναι να τραλλάη κανείς ! Ζητούσα ένα σύμψλο, κι' έπαλέξα με δυό !..

